

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny
przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych
ul. [REDAKTED]
70-442 [REDAKTED]

Sygn. akt D/OSD/ 16 /2012

ORZECZENIE
Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego
Okręgowej Izby Radców Prawnych w [REDAKTED]
wydane dnia [REDAKTED] r. w [REDAKTED]

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w [REDAKTED]
w składzie:

Eliza Nahajowska - Przewodniczący
Agnieszka Matwiejczuk - Sędzia
Jerzy St. Rawski - Sędzia sprawozdawca

Protokolant: [REDAKTED]

Przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego: Macieja Puchały

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu [REDAKTED] w Szczecinie sprawy przeciwko radcy prawnemu [REDAKTED] wpisanemu na listę radców prawnych w Okręgowej Izbie Radców Prawnych w [REDAKTED] pod numerem [REDAKTED] obwinionemu o to, że:

- będąc pełnomocnikiem [REDAKTED], wyznaczonym z urzędu w postępowaniu odwoławczym przed Sądem [REDAKTED] w [REDAKTED] w sprawie o sygn. akt [REDAKTED] zaniechał złożenia wniosku o uzasadnienie wyroku Sądu [REDAKTED] w [REDAKTED] z dnia [REDAKTED] wydanego na skutek rozpoznania apelacji od wyroku Sądu [REDAKTED] w [REDAKTED] z dnia [REDAKTED] sygn. akt [REDAKTED]
- to jest o czyn z art. 64 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych (Dz.U. 2010/10/65),

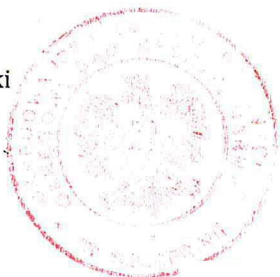
o r z e k a:

- 1) uznać Obwinionego radcę prawnego [REDAKTED] za winnego popełnienia przewinienia dyscyplinarnego opisanego we wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego, tj. o czyn z 64 ust. 1 pkt 1 ustawy o radcach prawnych

i wymierza za ten czyn karę upomnienia ;

- 2) kosztami postępowania w kwocie [REDAKTED] zł (słownie: [REDAKTED] złotych) na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych w [REDAKTED] Sąd obciąża radcę prawnego [REDAKTED]

Jerzy Rawski

Agnieszka Matwiejczuk

Eliza Nahajowska

UZASADNIENIE

W dniu [REDAKTOWANO] do Okręgowej Izby Radców Prawnych w [REDAKTOWANO] wpłynął e-mail (list w formie elektronicznej) zamieszkłego w [REDAKTOWANO] Pana [REDAKTOWANO] ze skargą na działanie pełnomocnika z urzędu - radcy prawnego [REDAKTOWANO]. Z treści tegoż listu wynikało, iż skarżący Pan [REDAKTOWANO] jeszcze przed rozprawą w Sądzie [REDAKTOWANO] w [REDAKTOWANO] prosił swojego pełnomocnika o złożenie wniosku o uzasadnienie wyroku. Pełnomocnik radca prawny [REDAKTOWANO] takiego wniosku nie złożył, o czym skarżący dowiedział się po upływie czasu, w którym należało złożyć wniosek o uzasadnienie wyroku, zapadłego w dniu [REDAKTOWANO]. Ponadto w tym liście skarżący wnosi o podjęcie niezbędnych działań w celu umożliwienia złożenia skargi kasacyjnej od zapadłego wyroku, niekorzystnego dla skarżącego.

Dziekan Okręgowej Izby Radców Prawnych pismem z dnia [REDAKTOWANO] polecił przeprowadzenie wizytacji w celu wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy (k. 30) przez zespół w składzie r.pr. [REDAKTOWANO] i r.pr. [REDAKTOWANO]. Zespół Wizytatorów pismem z dn. [REDAKTOWANO] zwrócił się do radcy prawnego [REDAKTOWANO] z prośbą o ustosunkowanie się do twierdzeń i zarzutów zawartych w skardze.

W odpowiedzi z dn. [REDAKTOWANO] r.pr. [REDAKTOWANO] wyjaśnił, iż został ustanowiony pełnomocnikiem z urzędu dla p. [REDAKTOWANO] pismem OIRP z dn. [REDAKTOWANO] w sprawie toczącej się przed Sądem [REDAKTOWANO] w [REDAKTOWANO] pod sygn.akt [REDAKTOWANO]. W tej sprawie Sąd rozpatrywał odwołanie p. [REDAKTOWANO] od decyzji [REDAKTOWANO] odmawiającej skarżącemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Ze względu na fakt, iż skarżący [REDAKTOWANO] zamieszkuje na stałe w [REDAKTOWANO] pełnomocnik kontaktował się ze skarżącym listownie i za pomocą poczty elektronicznej. Po wyroku Sądu [REDAKTOWANO] w [REDAKTOWANO] z dn. [REDAKTOWANO] oddalającym w całości odwołanie skarżącego - r.pr. [REDAKTOWANO] wystąpił o uzasadnienie wyroku, a następnie przygotował apelację i złożył ją w ustawowym terminie, natomiast do skarżącego wysłał pocztą elektroniczną skan wyroku I instancji z uzasadnieniem, oraz inne pisma z sądu. Skarżący [REDAKTOWANO] złożył własną apelację, bez porozumienia z pełnomocnikiem. Sąd [REDAKTOWANO] działając jako sąd II instancji wyrokiem z dn. [REDAKTOWANO] oddalił obie apelacje. R. pr. [REDAKTOWANO] załączył kserokopię wyroku Sądu [REDAKTOWANO] z uzasadnieniem (k. 14-21) oraz korespondencję mailową ze skarżącym z okresu [REDAKTOWANO] dotyczącą sprawy, w tym wyjaśnienie sytuacji prawnej skarżącego w związku z przegraną sprawą apelacyjną. R. pr. [REDAKTOWANO] stanowczo stwierdza, iż pierwsza wzmianka od skarżącego, że zamierza się odwołać od wyroku II instancji była w liście z dn. [REDAKTOWANO] a wcześniej skarżący nie zwracał się z taką prośbą do pełnomocnika. Ponadto zdaniem pełnomocnika r.pr. [REDAKTOWANO] po przegraniu sprawy w I instancji skarżący wykorzystał możliwość zbadania swojej sprawy przez sąd II instancji, czyli jego wniosek o przyznanie renty w pierw był zbadany przez [REDAKTOWANO] a później przez sądy dwóch instancji. Z tego względu skarżący miał już wystarczającą rękojmię rzetelnego i dogłębnego zbadania swojej sprawy przez niezależne instytucje i dlatego pełnomocnik nie złożył wniosku o uzasadnienie wyroku drugiej instancji, nie zamierzając składać skargi kasacyjnej do Sądu [REDAKTOWANO].

Zespół Wizytatorów w swoim sprawozdaniu (k. 7 - 9), przekazany Dziekanowi w dniu [REDAKTOWANO] stanął na stanowisku, iż zaniechanie wystąpienia o uzasadnienie wyroku Sądu [REDAKTOWANO] stanowi naruszenie art. 6 ust. 1 Kodeksu etyki radców prawnych, ponieważ postępowanie radcy prawnego [REDAKTOWANO] w tej fazie postępowania nie cechowało się należyłą starannością. Zdaniem Zespołu Wizytatorów złożenie wniosku o uzasadnienie wyroku należy do podstawowych obowiązków profesjonalnego pełnomocnika, bez względu na merytoryczną ocenę orzeczenia, ponieważ nie złożenie takiego wniosku definitywnie zamyka możliwość podjęcia dalszych działań prawnych na rzecz reprezentowanej strony. Z tego względu - zdaniem Zespołu Wizytatorów - skarga złożona przez pana [REDAKTOWANO] jest uzasadniona.

Dziekan OIRP pismem z dn. [REDACTED] (k. 6) poinformował r.pr. [REDACTED] o możliwości ustosunkowania się do sprawozdania Zespołu Wizytatorów, z czego r.pr. [REDACTED] nie skorzystał.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Maciej Puchała postanowieniem z dn. [REDACTED] wszczął dochodzenie w sprawie zaniechania złożenia wniosku o uzasadnienie wyroku Sądu [REDACTED] z dnia [REDACTED], tj. o czyn z art. 64 ust.1 pkt 1 ustawy o radcach prawnych (Dz.U. 2010/10/65). Podczas przesłuchania w dniu [REDACTED] (k. 84-86) po przedstawieniu zarzutu, że będąc pełnomocnikiem [REDACTED] zaniechał złożenia wniosku o uzasadnienie wyroku Sądu [REDACTED] w [REDACTED] z dn. [REDACTED] (sygn. [REDACTED]) obwiniony radca prawny [REDACTED] nie przyznał się do winy. Obwiniony wyjaśnił iż Pan [REDACTED] był głęboko przekonany, że należy mu się renta inwalidzka ze względu na schorzenia natury psychiatrycznej, ale uprzedzał go, że szanse powodzenia są niewielkie. Współpraca ze skarżącym [REDACTED] była trudna ze względu na fakt jego zamieszkiwania w [REDACTED] ale strony w miarę dobrze porozumiewały się w pierw listownie, w sposób tradycyjny, a później przy pomocy poczty elektronicznej. Aby dochować staranności r.pr. [REDACTED] wniósł o uzasadnienie wyroku Sądu [REDACTED] w [REDACTED] a następnie złożył apelację do Sądu [REDACTED] nie wiedząc, że skarżący również wniósł apelację. Obie apelacje były oddalone, obwiniony stwierdził, że planował co prawda wystąpienie o uzasadnienie wyroku, ale ostatecznie tego nie zrobił (k. 85), a myślał o wystąpieniu o uzasadnienie wyroku tylko dlatego, aby mieć więcej argumentów na to, że wykładnia przepisów dokonywana przez skarżącego jest błędna, a sprawa jest definitywnie przegrana. Obwiniony radca prawny stwierdził, iż uznał, że jego rola jako pełnomocnika z urzędu skończyła się wraz z wydaniem wyroku I instancji (k. 85). Po ok. 10 dniach od wyroku II instancji, gdy poinformował skarżącego o treści wyroku, obwiniony dowiedział się, że skarżący [REDACTED] chciał wnieść kasację.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego w dniu [REDACTED] wniósł do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w [REDACTED] wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego przeciwko radcy prawnemu [REDACTED]. Zdaniem Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego nie ulega wątpliwości iż obwiniony nie wniósł o sporządzenie uzasadnienia wyroku II instancji, a powinien był to uczynić w interesie swojego Klienta – nawet oceniając, że w tej sprawie nie ma szans na powodzenie. Skoro bowiem istniała prawna możliwość kontroli rozstrzygnięcia II instancji przez Sąd [REDACTED] to pełnomocnik winien był dopełnić wszystkich formalności, aby Klientowi umożliwić choćby formalne wystąpienie ze skargą kasacyjną. Skoro zaś tego zaniechał – to oznacza zawinione, nienależyte wykonywanie obowiązków radcy prawnego, za co radca prawny podlega odpowiedzialności dyscyplinarnej na mocy art. 64 ust. 1 pkt 1 ustawy o radcach prawnych.

Podczas rozprawy w dniu [REDACTED] po przeczytaniu przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego zasadniczej części wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego z dnia [REDACTED] obwiniony radca prawny [REDACTED] przyznał, że zdarzenie opisane przez Zastępcę Rzecznika we wniosku rzeczywiście miało miejsce. Następnie obwiniony wniósł o dobrowolne poddanie się karze w trybie art. 387 Kpk w związku z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych, poddając ocenie Sądu wymiar kary. Zastępca Rzecznika nie sprzeciwił się temu wnioskowi i wniósł o ukaranie karą upomnienia.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w [REDACTED] orzekając w sprawie, ustalił i zważył co następuje.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny ustalił, że stan faktyczny przedstawiony przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego jest bezsporny, gdyż nie ulega wątpliwości, że obwiniony radca prawny [REDACTED] nie wystąpił o uzasadnienie wyroku II instancji, tj. wyroku Sądu [REDACTED] w [REDACTED] z dnia [REDACTED]. Nie ma znaczenia okoliczność, że wbrew twierdzeniom podniesionym w skardze Pana [REDACTED] skarżący nie udowodnił, że już przed rozprawą zwracał się do obwinionego jako

swojego pełnomocnika - o wystąpienie o uzasadnienie wyroku sądu II instancji. Jednakże reprezentacja skarżącego [REDAKTED] przez obwinionego [REDAKTED] nie zakończyła się automatycznie po wydaniu wyroku Sądu [REDAKTED] jako sądu II instancji. W sprawie prowadzonej przez obwinionego, gdy przed Sądem [REDAKTED] zapadło rozstrzygnięcie niekorzystne dla klienta, którego z urzędu reprezentował obwiniony - obowiązkiem profesjonalnego pełnomocnika było wystąpienie o uzasadnienie tego wyroku, chyba, że dysponowałby pisemną decyzją Klienta, zwalniającą go z tego obowiązku. W przedmiotowym przypadku - nie ulega wątpliwości, że obowiązkiem obwinionego było wystąpienie do sądu o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku. Pogląd wyrażony przez obwinionego, iż pełnomocnictwo z urzędu obejmuje tylko I instancję (k. 85) jest całkowicie bezpodstawny.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zważył jednakże, iż obwiniony radca prawny [REDAKTED] zmienił swoje stanowisko w sprawie. W trakcie przesłuchania przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego w dn. [REDAKTED] (k. 84) obwiniony nie przyznał się do winy. Natomiast podczas rozprawy przed tutejszym Sądem obwiniony wniósł o dobrowolne poddanie się karze, co należy potraktować jako równoznaczne z przyznaniem się do winy. Sąd jako okoliczności przemawiające za pozytywną oceną pracy obwinionego radcy prawnego w obu instancjach - uznał fakt prawidłowego reprezentowania skarżącego w trudnej sprawie, do takich bowiem spraw należy zaliczyć sprawę z zakresu przyznania renty, a także utrudniony kontakt ze skarżącym, mieszkającym w [REDAKTED]. Sąd orzekając w sprawie uznał za dopuszczalne uwzględnienie wniosku obwinionego o samoukaranie, tj. wydanie wyroku i wymierzenie kary, gdyż przesłanki wymienione w art. 387 § 1 i § 2 Kpk zostały spełnione, a na rozprawie przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym w dniu [REDAKTED] Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego nie sprzeciwił się wnioskowi złożonemu przez obwinionego radcę prawnego [REDAKTED] wnosząc o wymierzenie kary upomnienia.

Mając zatem na względzie powyżej przedstawione okoliczności, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznał, iż cele postępowania będą osiągnięte przez wymierzenie najłagodniejszej kary, przewidzianej w art. 65 ust. 1 ustawy o radcach prawnych (Dz.U. 2010/10/65), tj. kary upomnienia, dlatego taką karę Sąd wymierzył. Konsekwencją ukarania jest także obowiązek pokrycia kosztów postępowania przed Rzecznikiem Dyscyplinarnym i Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym, stąd Sąd obciążył obwinionego obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania.

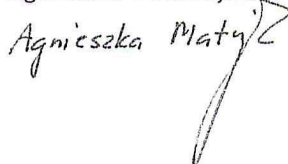
Okręgowy Sąd Dyscyplinarny orzekając o kosztach postępowania dyscyplinarnego działał na podstawie art. 70⁶ ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych (Dz.U. 2010/10/65), biorąc pod uwagę wszystkie poniesione w związku z tym postępowaniem wydatki.

Od niniejszego orzeczenia służy stronom odwołanie do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w [REDAKTED] za pośrednictwem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w [REDAKTED] w terminie 14 dni od daty doręczenia odpisu niniejszego orzeczenia z uzasadnieniem. Do odwołania należy załączyć odpisy odwołania dla wszystkich stron.

Jerzy S. Rawski

Agnieszka Matwiejczuk

Eliza Nahajowska

